OPINIONS

Publicades des del 2009

Nº 177 - Any 2025

¿Ets una persona insegura?

La inseguretat pot fer que la vida sigui monòtona i tingui poc sentit, però a vegades hem de conviure-hi perquè pot formar part dels gens de cadascú.

A banda dels gens, hi ha diverses causes que la motiven: una patologia, la ignorància, la indolència (emmandriment), no voler renunciar a valors ètics o religiosos inculcats des de la infància per pares i mestres que varen deixar una gran empremta i, moltes altres.

Malgrat saber que es perden grans oportunitats que podrien donar un sentit diferent a la vida; no explorar territoris incerts com el “no puc”, “no dec”, “tinc responsabilitats”, “ja ho tinc bé”, “si canvio no sé què pot succeir**”;** són paraules que, poques vegades aprofundim per por del resultat que obtindríem si féssim una introspecció personal, que podria modificar la nostra vida i perdre el que tants esforços, de tota mena, ens ha costat aconseguir.

Qualsevol cosa que pugui trencar el nostre sentit de seguretat i que no puguem arribar a controlar, ens posa en situació d'alerta, i, per por de tenir sorpreses que podrien proporcionar un daltabaix propi, familiar o social, decidim acceptar la rutina que ens porta una certa estabilitat, malgrat que, el dubte de si hem actuat com corresponia, sempre restarà en el nostre interior.

Tot i que sovint la inseguretat aconsegueix immobilitzar-nos, bloquejant el pas a possibles oportunitats, quan assumim que la situació és difícil de canviar perquè som presoners d’unes circumstàncies que fan de mur infranquejable des d’anys enrere, no queda altra alternativa que la conformitat.

Deambulem per la vida mirant de prendre les millors decisions, però amb freqüència, ens equivoquem. Ens equivoquem quan creiem, de totes, totes, el que se’ns diu amb insistència sobre religió, política o economia, sense esbrinar per què. Quan fem judicis a la babalà sobre familiars, amistats i persones del nostre entorn. Quan fem decisions preses a correcuita. Quan rebutgem mostres d’afecte per por del que pot passar. Quan protagonitzem confrontacions que no treuen cap a res. Ens equivoquem quan...

Malgrat tants errors que es poden cometre, la inseguretat no sempre és negativa, al contrari, pot ser positiva, si ens serveix per despertar els nostres sentits i la nostra consciència que, alhora, permetrà aprendre alguna lliçó per anar avançant pel nostre camí que, sovint, és ple d’entrebancs i sotragades.

A la vida no hi ha res segur. Ni tan sols el que estem desenvolupant, tant si és una feina per a tercers, portant un negoci propi o exercint una carrera. Tampoc sabem si la nostra parella restarà sempre al nostre costat, o si hi haurà algun amic disposat a escoltar-nos en moments en què necessitem una espatlla com a consol per calmar neguits i desencisos. De fet, ni tan sols tenim la seguretat de què pot passar demà.

Poden haver-hi raons de pes que ens facin pensar que hi ha opcions de vida amb més sentit que la nostra, però, quan assumim que com vivim ja ens va bé, és molt difícil modificar el que fem, encara que, en el nostre interior, resti la inseguretat de què potser la nostra vida hauria estat millor.

D'una banda, aspirem a dur una vida segura i plàcida sense imprevistos, però, d'altra banda, som capaços d'actuar amb comportaments innecessaris per vanitat, per satisfer capricis, pel que sembla pot donar-nos un prestigi social, o per aconseguir moments de plaer que poden posar en risc la salut, una amistat, la família o uns diners guanyats a pols.

Malgrat que hi ha persones que la inseguretat no els preocupa i viuen sense pena ni glòria, també n'hi ha que la saben vèncer, ja sigui per amor, dedicant-se a uns estudis per després fer-ne ús, exercint un treball, un negoci o tenint cura de la família. Altrament, també hi ha persones, religioses o laiques, a quins la inseguretat no els afecta perquè entenen la vida practicant una religió o un sentiment de solidaritat cap a persones malaltes, desafortunades o vulnerables, sacrificant temps d'esbarjo i, de vegades, la seva vida.

Personalitzant

Al meu entendre, el sentit de la vida és una descoberta gradual amb inseguretats, encerts i errors, que ens fan adquirir maduresa a mesura que som capaços de pensar i de reflexionar per nosaltres mateixos.

Els temps canvien i potser caldria esbrinar que fa valuosa la nostra vida en aquests moments, ja que, els valors que li donaven sentit quan es tenen vint anys, poden no ser els mateixos dels que es van adquirint a mesura que els anys van passant.

Ara bé. La incertesa i el risc, no són necessàriament dolents. Ens poden empènyer a un creixement, a superar les nostres pors, a explorar nous camins, a conèixer els nostres límits i a ser més capaços de bregar amb la complexitat de la vida. Però per poder créixer i madurar, s'han de passar moltes inseguretats i ser capaços de no deixar de banda estímuls que ens són plaents com: llegir, escoltar música, dialogar, practicar una afició i ser solidaris amb qui ho necessita.

Sovint ens oblidem que la vida es viu tan sols una vegada i, que l'important és viure-la tan bé com es pugui, però perquè així sigui, cal ser honest amb un mateix i, alhora, saber descartar qui o què fa trontollar la pau que dóna tenir un sentit de vida, exercir-lo i perseverar en ell.

Malgrat totes les inseguretats, fora bo pensar si com vivim val la pena i si té algun sentit. Cada persona és un món i de moment, no hi ha cap algoritme ni fórmula matemàtica que indiquin com fer desaparèixer les nostres inseguretats.

Acomiado aquestes Opinions amb un petit poema propi, que m'ha semblat adient al contingut d'aquest escrit, que he titulat:

Inseguretats

Inseguretats absurdes han fet que no pogués ser.
Que carícies amoroses i passions sense mesura,
degut a tants i tants dubtes, tot quedés... en un no res.

Maria Mercè Usón